

La Vanguardia i el català

En un [article anterior](#) comentàrem la veritable aportació de *La Vanguardia* a la llengua catalana en els seus 130 anys d'història. Una aportació tan magnífica i tan magnànima com les que realitzen habitualment el Tribunal Constitucional i Suprem espanyols! Si d'ells haguera depès, ja faria temps que no parlàrem el català... ni en la intimitat!

El dia següent d'anunciar-se formalment que s'havien decidit per fi a fer la versió catalana, Josep Cuní [entrevistava](#) al director del diari, i col·laborador habitual d'*Els Matins*, José Antich. Com manen els cànons d'una televisió pública, al servei del ciutadà, en realitat, més que no pas una entrevista, es convertí en un magnífic i lloable intercanvi de lloances entre l'un i l'altre. Més encara, en una mena de promoció publicitària –i, per tant, diàfanament hagiogràfica– de l'edició en llengua vernaclela del “*diari més important que hi ha a casa nostra*” (segons paraules del periodista).

Tant era així que Cuní no va dubtar en assenyalar que “*la sensació que tinc en tenir un exemplar de La Vanguardia [en català] (...) no em sorprèn. (...) Com si l'hagués llegit sempre en català*”. Declaració que –a banda de posar de manifest l'irrenunciable imparcialitat i objectivitat que sempre ha de caracteritzar el periodisme– no podia ésser més paradoxal: si la sensació era la d'haver-la llegida “*sempre en català*”, quin sentit tenia fer la presentació de la nova edició?

Tot i la seva importància, no fou aquesta la interpretació més curiosa ni qüestionable del director d'*Els Matins*. Un xic més tard, comentava: “*Ahir llegíem (...) un article de Javier de Godo (...) destacant que la voluntat del diari era fer un article en la llengua pròpia i oficial de Catalunya. I (...) aquest concepte de que Javier de Godó hagi dit o hagi reconegut el català com a llengua pròpia en alguns fòrums sembla que ha sorprès*”. Declaració que donava peu a que el seu convidat indiqués: “*Bueno (sic), que en aquests moments Javier Godó faigi (sic) un article que considere que el català és la llengua pròpia de Catalunya forma part, com tot el seu article, de la normalitat*”.

Una interpretació fantàstica, que convertiria Javier Godó en un croat de les lletres catalanes, en un ferm defensor de la nostra llengua, situant-lo entre aquells que creiem que el fet que sigui “pròpia” hauria de comportar que també fos “preferent”. En contra del que han establert els Alts Tribunals (coloniais) espanyols, precisament

En el cas que aquesta més que discutible interpretació es pogués extreure de la lectura de l'article, és clar... Car no hi sembla haver dubte que el redactor tenia força clar no tan sols el que volia dir sinó, sobretot, com ho volia dir. I per això va prendre's la precaució d'escollir amb cura tant les paraules que li calia emprar, el seu ordre dins la frase, així com l'estudiada puntuació que més li convenia: “[...] *desitgem oferir la possibilitat que 'La Vanguardia' també pugui ser llegida en català, (...) l'idioma propi i oficial d'aquest país junt amb la llengua castellana*”.

Si la seva voluntat hagués estat, realment, indicar que només el català era “*l'idioma propi*” de Catalunya, és obvi que hauria d'haver afegit una coma darrera de “propi”: “*l'idioma propi, i oficial d'aquest país junt amb la llengua castellana*”. Sense la coma –contràriament al que afirmava la gens neutral interpretació de Josep Cuní i José Antich– l'opinió de Javier de Godó no ofereix dubtes: segons ell, el català és, junt amb la llengua castellana, l'idioma propi i oficial d'aquest país! Verbigràcia, el castellà és, també, “*l'idioma propi*” de Catalunya. Amb el que tot el que aquesta consideració implica, per descomptat.

dimarts, 29 de març del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

